

Anna Nyström-Mässrur.



Endast några månader överlevde fru Mässrur sin man, vilken hon med öm hand vårdade till slutet. I början av december samma år (1913) lämnade hon Teheran och återvände till Sverige, sjuk och nedbruten, och intogs strax på Västerås lasarett. Men redan juldagens morgon kom det bud från hennes Herre, som löste anden från stoftets tvång.

Det var ett synnerligen växlingsrikt liv, denna Herrens tjänarinna lämnade bakom sig. I Gåsinge, Södermanland, föddes hon den 9 december 1849. Hon blev omvänd till Gud vid 16 års ålder och genomgick Elsa Borgs bibelkvinnohem första året detta öppnades, 1876, varefter hon arbetade som bibelkvinna under några år på olika platser. Genom missionär Skrefsrud väcktes 1882 hos henne första gången den slumrande missionskallelsen, men först 1889 blev hon satt i tillfälle att följa densamma. Vid Svenska Missionsförbundets årsmöte samma år avskildes hon att såsom dess missionär utresa till Kaukasien, dit hon ock begav sig den 5 oktober samma år. Först var hon stationerad i Tiflis intill år 1891, då hon blev överflyttad till Tabris i Persien. Då Svenska Missionsförbundet indrog sin persiska mission, förflyttades hon 1894 till Ost-Turkestan. I Kaschgar ingick hon i maj följande år äktenskap med Josef Mässrur, och kort därefter upptogo makarna Mässrur arbetet i Jarkend, där hon troget tjänade sin Frälsare, så att hennes namn ännu nämnes med vördnad av många infödingar. År 1900 lämnade hon jämte sin man fältet för att nu för första gången sedan utresan göra ett besök i hemlandet. Hon anlände till Sverige den 2 november 1900 och stannade där till hösten 1901, då hon medföljde sin man till Persien. Där framlevde hon sedan i försakelse och självupoffring sitt liv. Under några år erhöll hon, sedan Mässrur utträtt ur missionens tjänst, ett mindre understöd från Svenska Missionsförbundet. Naturligtvis fortsatte hon, så långt hennes redan brutna krafter medgävo, att

utföra en missionärs gärning, vart hon kom, även sedan detta lilla underhåll indragits.

Redan under tiden i Ost-Turkestan var Anna Mässrurs hälsa vacklande, men hon hörde till dessa sega och ihärdiga naturer, som icke giva sig, förrän den sista droppen av kraft har för-runnit. Hos dem, som någon tid fingo förmånen att stå henne nära på missionsfältet, lever hon kvar i tacksamt minne som en förebild i tro, kärlek, tålmod och nit. Hon var en av dessa få benådade, som kunna hoppas, där intet hopp är. Vid åtskilliga tillfällen visade hon sig vara en både modig och verkligt självförsakande kvinna. Under koleraepidemien i Persien 1892 kom detta väl till synes, så väl som under andra året i Ost-Turkestan, då man där befarade oroligheter och uppror. Då stod syster Anna ensam kvar på stationen, tills Högberg kom åter från en resa till Ryssland och Sverige, medan Mässrur hade begivit sig till Persien.

Hennes liv var fyllt av möda och bekymmer, men den sådd, hon därunder sådde, spirar ännu, sedan hon gått bort. "Då Anna hade det trångt och mödosamt", så berättade en infödd kvinna i Jarkend, "sade hon aldrig ett klagande ord, utan hon gick in i sin kammare och bad i ensamhet." Ja, hon var lik en lampa, som brann för sin herre, trogen, tills den sista droppen av livets olja var förtärd. Och nu bidar hon den stora dagens möte, då lampan skall lysa med ett nytt ljus, ty "de, som undervisat många till salighet, skola lysa som solen i sin faders rike".